

свързваше съ кжщата. Селянката се поозърна, почака. Мина се нѣколко време, никой не излязаше, нито пъкъ се чу нѣкакъвъ шумъ отвътре, който да обади, че тамъ има живи хора. Тя си отри потъта на лицето и пристъпи още нѣколко крачки до кжщата, да се намѣри на сѣнчица. Като чака и слухтя доста очудена нѣколко време, тя похлопа на входнитѣ врата и извика:

— Стояне!

Но и на вика ѝ никой не излѣзе. Тя тогава забележи, че на прозорцитѣ на долния катъ бѣха спуснати завеситѣ. Тя закрити прозорци посрѣдъ пладне и това мълчание я направила да помисли, че хората ги нѣма тукъ, оставили сж тая кжща, а може би и София. Така приличаше работата. Тая мисль скръбно се изписа по лицето ѝ . . . Тя пакъ излѣзе на улицата, за да види нѣкого. Изъ съседната вратня излѣзоха нѣколко деца и заиграха тамъ на „топъ“. Селянката се обърна къмъ по-голѣмкото отъ тѣхъ:

— А бре стрина, я слушай, камо е нашъ Стоянчо? Ти знаешъ ли нашъ Стояна?

Детето погледна очудено, па пакъ отърча да грабне топа, и не ѝ отговори нищо.

Тя повтори питането си. Но и тоя пжтъ нѣма успѣхъ. Хлапачето бѣше твърде улисано въ играта си и нито се вече извърна къмъ нея. Тя изгуби надеждата да заприказва съ децата и хвана да назърта за друго. Но улицата оставаше пуста нататкъ. Минаха по едно време двамина, троица хора, но тѣ идѣха отъ други улици и не можеха нищо да знаятъ. Сърдцето ѝ потреперваше отъ нетърпение и скръбъ. „Бари живъ ли е да зная“, помисли си тя. Па отиде, та почука на съседната вратня; може тука хората да ѝ обадятъ. И тука нѣма отзивъ; надникна дори въ про-